

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
---	---

ביצה-המביא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מירא	מר זוטרא בריה דרב נחמן: אף אנן נמי תנינא:											
	[תנינא] ועוד אמר רבי אליעזר:											
	טעמא - דשביעית, דלאו בר עשורי הוא, הא בשאר שני שבוע - הכי נמי דאסור. מאי טעמא - לאו משום דשבת קבעה?											
	לא, שאני התם, כיון דאמר מכאן אני אוכל למחר - קבע ליה עלויה.											
	אי הכי מאי אריא שבת? אפילו בחול נמי											
	הא קא משמע לן: דטבל מוכן הוא אצל שבת, שאם עבר ותקנו - מתוקן.											
	והל' מותרו חוזר											
	כל היכא דמותרו חוזר - לא קבע. ושמעינן ליה לרבי אליעזר דאמר:											
	הנוטל זיתים מן המעטן - טובל אחת אחת במלח ואוכל, ואם טבל ונתן לפניו עשרה - חייב.											
	מן המעטן טהור - חייב, מן המעטן טמא - פטור, מפני שהוא מחזיר את המותר.											
	מאי שנא רישא ומאי שנא סיפא?											
	רישא במעטן טהור וגברא טמא, דלא מצי מהדר ליה. סיפא במעטן טמא וגברא טמא, דמצי מהדר ליה.											
	מתניתין נמי במוקצה טהור וגברא טמא, דלא מצי מהדר ליה.											
	והל' מותרין ועומדין הן											
	רבי אליעזר קא אמרת? רבי אליעזר לטעמיה אלא אמר רב שימי בר אשי:											
	תרומה קבעה, וכל שכן שבת. דאמר: [רבי אליעזר]											
	פירות שתרמן עד שלא נגמרה מלאכתן, רבי אליעזר אוסר לאכול מהן עראי											
	מתירין. דתנן: [רבי אליעזר] דתנן: [רבי אליעזר] דתנן: [רבי אליעזר]											
	עד שירשום ויאמר מכאן ועד כאן. תא שמע מסיפא: וחכמים:											
	טעמא דערב שבת בשביעית, דלאו בר עשורי הוא, הא בשאר שני שבוע, דבני עשורי ניהו - אסורים. מאי טעמא: - לאו משום דשבת קבעה?											
	לא, שאני התם, כיון דאמר מכאן ועד כאן אני אוכל למחר - קבע ליה.											
	אי הכי, מאי אריא שבת, אפילו בחול נמי?											
	הא קא משמע לן: דטבל מוכן הוא אצל שבת, שאם עבר ותקנו - מתוקן.											
	היה אוכל באשכול ונכנס מגנה לחצר, רבי אליעזר אומר: יגמור											
	לא יגמור. רבי יהושע:											
	חשכה בלילי שבת רבי אליעזר אומר: יגמור											
	לא יגמור. רבי יהושע:											
	התם כדקתני טעמא											
	לא כשאמר רבי אליעזר יגמור בחצר יגמור, אלא יוצא חוץ לחצר ויגמור. ולא כשאמר רבי אליעזר יגמור בשבת יגמור, אלא ממתין למוצאי שבת ויגמור.											
	אחד שבת ואחד תרומה ואחד חצר ואחד מקח - כולן אין קובעין אלא בדבר שנגמרה מלאכתן.											
	שבת - לאפוקי מדהלל											

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

ביצה-המביא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
המעמר פירות ממקום למקום לקצור, וקדש עליהן היום - אמר רבי יהודה: הלל לעצמו אוסר.	דתניא: [רבי יהודה-הלל]											לה.
חצר - לאפוקי מדרבי יעקב												לה:
המעביר תאנים בחצרו לקצות - בניו ובני ביתו אוכלין מהן עראי, ופטורים מן המעשר.	דתנן:											לה:
מחייב	ותני עלה: רבי יעקב:											לה:
פוטר.	רבי יוסי ברבי יהודה:											לה:
תרומה - לאפוקי מדרבי אליעזר												לה:
פירות שתרמן עד שלא נגמרה מלאכתו, רבי אליעזר אוסר לאכול מהן עראי	דתנן: [רבי אליעזר]											לה:
מתירין.	חכמים:											לה:
מקח												לה:
הלוקח תאנים מעם הארץ, במקום שרוב בני אדם דורסין - אוכל מהן עראי ומעשרן דמאי.	כדתניא:											לה:
שמע מינה תלת:												לה:
שמע מינה: מקח אינה קובעת אלא בדבר שנגמרה מלאכתו												לה:
ושמע מינה: רוב עמי הארץ מעשרין הן												לה:
ושמע מינה: מעשרין דמאי מעמי הארץ אפילו בדבר שלא נגמרה מלאכתו.												לה:
ולאפוקי מהא דתנן:												לה:
המחליף פירות עם חבירו, זה לאכול וזה לאכול, זה לקצות וזה לקצות, זה לאכול וזה לקצות - חייב.	[תנן-ת"ק]											לה:
לאכול - חייב, לקצות - פטור.	רבי יהודה:											לה:
הדרן עלך המביא.												לה:

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

ביצה-משילין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ל	מ
משילין פירות דרך ארובה ביום טוב, אבל לא בשבת. ומכסים פירות בכלים מפני הדלף, וכן כדי יין וכדי שמן.														לה: מ
ונתנין כלי תחת הדלף בשבת.														לה: מ
משילין	אתמר, רב יהודה ורב נתן: חד תני:													לה: ◊
משחילין.	וחד תני: [רב יהודה/ רב נתן]													לה: ◊
מאן דתני משילין לא משתבש, ומאן דתני משחילין לא משתבש.	מר זוטרא:													לה: ◊
מאן דתני משילין לא משתבש - דכתיב (דברים כח) כי ישל זיתך.														לה: ◊
ומאן דתני משחילין לא משתבש														לה: ◊
השחול והכסול.	דתנן:													לה: ◊
שחול - שנשמה ירכו, כסול - שאחד מירכותיו גבוהה מחברתה.														לה: ◊
מאן דתני משירין לא משתבש, ומאן דתני משחירין לא משתבש ומאן דתני מנשירין לא משתבש.	רב נחמן בר יצחק:													לה: ◊
מאן דתני משירין לא משתבש														לה: ◊
נזיר לא יחוף ראשו באדמה, מפני שמשיר את השער.	דתנן: רבי ישמעאל													לה: ◊
ומאן דתני משחירין לא משתבש														לה: ◊
השחור והזוג של ספרים, אף על פי שנחלקו - טמאין.	דתנן:													לה: ◊
ומאן דתני מנשירין לא משתבש														לה: ◊
מי שנשרו כליו במים מהלך בהם ואינו חושש.	דתנן:													לה: ◊
איזהו לקט - הנושר בשעת קצירה.	אי נמי, מהא דתנן:													לה: ◊
משילין פירות דרך ארובה ביום טוב.	תנן:													לה: ◊
עד כמה?														לה: ◊
מפנין ארבע וחמש קופות של תבן ושל תבואה מפני האורחים, ומפני בטול בית המדרש.	רבי זירא אמר רבי אסי, ואמרי לה אמר רבי אסי אמר רבי יוחנן, כאותה ששנינו:													לה: ◊
ודלמא שאני התם, דאיכא בטול בית המדרש, אבל הכא דליכא בטול בית המדרש - לא														לה: ◊
אי נמי התם היינו טעמא דארבע וחמש קופות שרי - משום שבת דחמירא ולא אתי לזלזולי ביה, אבל יום טוב דקיל ואתי לזלזולי ביה - כלל כלל לא.														לה: ◊
אי נמי לאידך גיסא: התם היינו טעמא - דליכא הפסד ממון, אבל הכא דאיכא הפסד ממון - אפילו טובא נמי														לה: ◊
אבל לא את האוצר.	התם תנן:													לה: ◊
מאי אבל לא את האוצר - אבל לא יגמור את האוצר כולו, דלמא אתי לאשווי גומות.	ואמר שמואל:													לה: ◊
הכא מאי?														לה: ◊
התם הוא בשבת דאסור - משום דחמיר, אבל יום טוב דקיל - שפיר דמי. או דלמא: התם דאיכא בטול בית המדרש - אמרת לא, הכא דליכא בטול בית המדרש - לא כל שכן.														לה: ◊
משילין פירות דרך ארובה ביום טוב	והכא תנן:													לה: ◊
לא שנו אלא באותו הגג, אבל מגג לגג - לא.	ואמר רב נחמן:													לה: ◊
אין מטלטלין מגג לגג, אפילו כשגגותיהן שוין.	ותניא נמי הכי:													לה: ◊

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

ביצה-משילין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
התם מאי?												לו.
הכא הוא דאסור - משום יום טוב דקיל ואתי לולוולי ביה, אבל שבת דחמירא ולא אתי לולוולי בה - שפיר דמי. או דלמא: מה הכא דאיכא הפסד פירות - אמרת לא, התם דליכא הפסד פירות - לא כל שכן.												לו.
לא יושלם בחבל בחלונות, ולא יורידם דרך סולמות	הכא תניא:											לו.
התם מאי?												לו.
הכא ביום טוב הוא דאסור - דליכא בטול בית המדרש, אבל שבת דאיכא בטול בית המדרש - שפיר דמי, או דלמא: הכא דאיכא הפסד פירות - אמרת לא, התם דליכא הפסד פירות - לא כל שכן?												לו.
תיקו.												לו.
ומכסין את הפירות.												לו.
ואפילו אירא דלבני	עולא:											לו.
פירות הראיין.	רבי יצחק:											לו.
ואזדא רבי יצחק לטעמיה												לו.
אין כלי ניטל אלא לדבר הניטל בשבת.	דאמר רבי יצחק:											לו.
מכסין את הפירות בכלים.	תנן:											לו.
פירות - אין, אירא דלבני - לא												לו.
הוא הדין דאפילו אירא דלבני, ואידי דתנא רישא משילין פירות - תנא סיפא נמי מכסין את הפירות.												לו.
וכן כדי יין וכן כדי שמן	תנן:											לו.
הכא במאי עסקינן - בטיבלא.												לו.
הכי נמי מסתברא, דאי סלקא דעתך כדי יין וכדי שמן דהיתירא - הא תנא ליה רישא פירות												לו.
כדי יין וכדי שמן אצטריכא ליה, סלקא דעתך אמינא: להפסד מרובה - חששו, להפסד מועט - לא חששו, קא משמע לן.												לו.
נותנין כלי תחת הדלף בשבת	תנן:											לו.
בדלף הראוי.												לו.
פורסין מחצלת על גבי לבנים בשבת	תא שמע:											לו.
דאייתור מבנינא דחזי למזגא עלייהו.												לו.
פורסין מחצלת על גבי אבנים בשבת	תא שמע:											לו.
באבנים מקורולות, דחזיין לבית הכסא.												לו.
פורסין מחצלת על גבי כורת דבורים בשבת, בחמה - מפני החמה, ובגשמים - מפני הגשמים, ובלבד שלא יתכוין לצוד	תא שמע:											לו.
התם נמי, דאיכא דבש.												לו.
התינח בימות החמה דאיכא דבש, בימות הגשמים מאי איכא למימר?	רב עוקבא ממישן לרב אשי:											לו.
לא נצרכא אלא לאותן שתי הלוחות.												לו.
אותן שתי הלוחות מוקצות הן												לו.
הכא במאי עסקינן - שחשב עליהם.												לו.
אבל לא חשב עליהם מאי - אסור, אדתני ובלבד שלא יתכוין לצוד - לפלוג ולתני בדידה: במה דברים אמורים - שחשב עליהן, אבל לא חשב עליהן - אסור												לו.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

ביצה-משילין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הכי קאמר: אף על פי שחשב עליהן, ובלבד שלא יתכוין לצוד.												◊ !
במאי אוקימתא - כרבי יהודה דאית ליה מוקצה												◊ ?
ובלבד שלא יתכוין לצוד	אימא סיפא:											◊ ? ■
אתאן לרבי שמעון												◊ ?
דבר שאין מתכוין מותר	דאמר: [רבי שמעון]											◊ ? ■
ותסברא דרבי שמעון?												◊ ?
מודה רבי שמעון בפסיק רישיה ולא ימות	והא אביי ורבא דאמרי תרוייהו:											◊ ? ■
לעולם כולה רבי יהודה היא, והכא במאי עסקינן - דאית ביה כוי. ולא תימא לרבי יהודה ובלבד שלא יתכוין לצוד אלא אימא: ובלבד שלא יעשנה מצודה.												◊ !
פשיטא												◊ ?
מהו דתימא: במינו נצוד - אסור, שלא במינו נצוד - מותר, קא משמע לן.												◊ !
מי קתני בימות החמה ובימות הגשמים? בחמה מפני החמה, ובגשמים מפני הגשמים קתני. ביומי ניסן וביומי תשרי, דאיכא חמה ואיכא גשמים ואיכא דבש.	רב אשי:											◊ !
ונותנין כלי תחת הדלף בשבת.												◊ <
אם נתמלא הכלי - שופך ושונה ואינו נמנע.	תנא:											◊ ■
בי רחיא דאביי דלוף, אתא לקמיה דרבה.												◊ ○
זיל עייליה לפוריד להתם, דלהוי כגוף של רעי, ואפקיה.	אמר ליה: [רבה]											◊ ■
וכי עושין גרף של רעי לכתחלה?	יחיב אביי וקא קשיא ליה:											◊ ?
אדהכי נפל בי רחיא דאביי.												◊ ○
תיתי לי, דעברי אדמר.	אמר: [אביי]											◊ ■
גרף של רעי ועביט של מימי רגלים מותר להוציאן לאשפה, וכשהוא מחזירו - נותן בו מים ומחזירו.	שמואל:											◊ ■
גרף של רעי, אגב מנא - אין, בפני עצמו - לא.	סבור מינה:											◊ ■
דההוא עכברתא דאשתכח בי אספרמקי דרב אשי, אמר להו רב אשי: נקטה בצוציתא ואפקיה.	תא שמע: [רב אשי]											◊ ? ■
כל שחייבין עליו משום שבות, משום רשות, משום מצוה, בשבת - חייבין עליו ביום טוב.												◊ ■
ואלו הן משום שבות: לא עולין באילן, ולא רוכבין על גבי בהמה, ולא שטין על פני המים, ולא מטפחין, ולא מספקין, ולא מרקדין.												◊ ■
ואלו הן משום רשות: לא דנין, ולא מקדישין, ולא חולצין, ולא מיבמין.												◊ ■
ואלו משום מצוה: לא מקדישין, ולא מעריכין, ולא מחרמין, ולא מגביהין תרומה ומעשר.												◊ ■
כל אלו ביום טוב אמרו, קל וחומר בשבת. אין בין יום טוב לשבת אלא אוכל נפש בלבד.												◊ ■
לא עולין באילן												◊ ■
גזרה שמא יתלוש.												◊ ■
ולא רוכבין על גבי בהמה												◊ ■
גזרה שמא יצא חוץ לתחום.												◊ ■
שמע מינה תחומין דאורייתא?												◊ ?
אלא: גזרה שמא יתוודך זמורה.												◊ ■

disputants-חולקים ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ◊ קושיא-challenge ◊ שאלה-question ^ תירוץ-answer ◊ ראייה-proof
---	---

ביצה-משילין	מאן דאמר
מימרא	

		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ל
ולא שטין על פני המים													לז. <
גזרה שמא יעשה חבית של שייטין.													לז. <
ולא מטפחין ולא מספקין ולא מרקדין													לז. <
גזרה שמא יתקן כלי שיר.													לז. <
ואלו הן משום רשות:													לז. <
לא דנין.													לז. <
והא מצוה קעביך													לז. <
לא צריכא, דאיכא דעדיף מיניה.													לז. <
ולא מקדשין													לז. <
והא מצוה קעביך													לז. <
לא צריכא דאית ליה אשה ובנים.													לז. <
לא חולצין ולא מיבמין.													לז. <
והא מצוה קא עביך													לז. <
לא צריכא, דאיכא גדול, ומצוה בגדול ליבם.													לז. <
וכלהו טעמא מאי?													לז. <
גזירה שמא יכתוב.													לז. <
ואלו הן משום מצוה:													לז. <
לא מקדישין ולא מעריכין ולא מחרימין													לז. <
גזרה משום מקח וממכר.													לז. <
ולא מגביהין תרומות ומעשרות.													לז. <
פשיטא													לז. <
לא נצרכא אלא ליתנה לכהן בו ביום.	תני רב יוסף:												לז. <
והני מילי - פירי דטבילי מאתמול, אבל פירי דטבילי האידנא, כגון עיסה לאפרושי מינה חלה - מפרשינן ויהבינן לכהן.													לז. <
והני משום רשות איכא משום שבות ליכא? והני משום מצוה איכא משום שבות ליכא?													לז. <
לא מבעיא קאמר' לא מבעיא שבות גרידתא דאסור, אלא אפילו שבות דרשות - נמי אסור. ולא מבעיא שבות דרשות דאסור, אלא אפילו שבות דמצוה - נמי אסור.	רבי יצחק:												לז. <
כל אלו ביום טוב אמרו.													לז. <
משילין דרך ארובה ביום טוב אבל לא בשבת	ורמינהו:												לז. <
לא קשיא: הא - רבי אליעזר, הא - רבי יהושע.	רב יוסף:												לז. <
אותו ואת בנו שנפלו לבור, רבי אליעזר אומר: מעלה את הראשון על מנת לשוחטו, ושוחטו. והשני עושה לו פרנסה במקומו, כדי שלא ימות.	דתניא: [רבי אליעזר]												לז. <
מעלה את הראשון על מנת לשוחטו ואינו שוחטו, וחוזר ומעלה ומעלה השני. רצה - זה שוחט, רצה - זה שוחט.	רבי יהושע:												לז. <
ממאי? דילמא עד כאן לא קאמר רבי אליעזר התם - אלא דאפשר בפרנסה, אבל הכא דלא אפשר בפרנסה - לא. אי נמי: עד כאן לא קאמר רבי יהושע התם - אלא דאפשר לאערומי, אבל הכא דלא אפשר לאערומי - לא.	אמר ליה אביי:												לז. <

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

ביצה-משילין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	לז:
לא קשיא' הא - בית שמאי, הא - בית הלל.	אלא אמר רב פפא:												לז:
אין מוציאין לא את הקטן ולא את הלולב ולא את ספר תורה לרשות הרבים	דתנן, בית שמאי:												לז:
מתירין.	בית הלל:												לז:
דלמא לא היא' עד כאן לא קא אמרי בית שמאי התם - אלא אהוצאה, אבל אטלטול - לא.													לז:
אטו טלטול לאו צורך הוצאה הוא?													לז:
הבהמה והכלים - כרגלי הבעלים.													לז:
המוסר בהמתו לבנו או לרועה - הרי אלו כרגלי הבעלים.													לז:
כלים המיוחדין לאחד מן האחין שבבית - הרי אלו כרגליו, ושאין מיוחדין - הרי אלו כמקום שהולכין.													לז:
השואל כלי מחבירו מערב יום טוב - כרגלי השואל, ביום טוב - כרגלי המשאיל.													לז:
וכן האשה ששאלה מחברתה תבלין ומים ומלח לעיסתה - הרי אלו כרגלי שתיהן.	[ת"ק]												לז:
פוטר במים, מפני שאין בהם ממש.	רבי יהודה:												לז:
מתניתין דלא כרבי דוסא.													לז:
הלוקח בהמה מחבירו מערב יום טוב, אף על פי שלא מסרה לו אלא ביום טוב - הרי היא כרגלי הלוקח. והמוסר בהמה לרועה, אף על פי שלא מסרה לו אלא ביום טוב - הרי היא כרגלי הרועה.	דתניא: רבי דוסא אומר, ואמרי לה אבא שאול:												לז:
אפילו תימא רבי דוסא, ולא קשיא: כאן - ברועה אחד, כאן - בשני רועים.													לז:
דיקא נמי													לז:
דקתני לבנו או לרועה													לז:
שמע מינה.													לז:
הלכה כרבי דוסא.	רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:												לז:
ומי אמר רבי יוחנן הכי?													לז:
הלכה כסתם משנה	והאמר רבי יוחנן:												לז:
הבהמה והכלים כרגלי הבעלים	ותנן:												לז:
ולאו אוקימנא כאן ברועה אחד כאן בשני רועים.													לז:
שנים ששאלו חלוק אחד בשותפות, זה לילך בו שחרית לבית המדרש וזה ליכנס בו ערבית לבית המשתה, זה ערב עליו לצפון וזה ערב עליו לדרום, זה שערב עליו לצפון - מהלך לצפון כרגלי מי שערב עליו לדרום, וזה שערב עליו לדרום - מהלך לדרום כרגלי מי שערב עליו לצפון. ואם מצעו את התחום - הרי זה לא יזינה ממקומה.	תנו רבנן:												לז:
שנים שלקחו חבית ובהמה בשותפות. רב אמר: חבית מותרת ובהמה אסורה	אתמר: [רב]												לז:
חבית נמי אסורה.	שמואל:												לז:
מאי קסבר רב?													לז:
אי קא סבר יש ברירה													לז:
אפילו בהמה תשתרי													לז:
ואי קסבר אין ברירה													לז:
אפילו חבית נמי אסורה.													לז:
לעולם קסבר יש ברירה, ושניא בהמה דקא ינקי תחומין מהדדי.													לז:
לאיסור מוקצה לא חששו, לאיסור תחומין חששו?	רב כהנא ורב אסי לרב:												לז:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ז קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

ביצה-משילין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
שתיק רב.												◊	
מאי הוי עלה?												^	
יש ברירה	רבי הושעיא:					◆	■	!				◊	
אין ברירה.	רבי יוחנן:					◆	■	!				◊	
וסבר רבי הושעיא יש ברירה?								ז					
המת בבית, ולו פתחים הרבה - כולן טמאים, נפתח אחד מהן - הוא טמא וכולן טהורים. חשב להוציא באחד מהן, או בחלון שיש בו ארבעה על ארבעה - מצלת על הפתחים כולן.	והתנן:							ז				◊	
והוא שחשב עליו עד שלא ימות המת	בית שמאי:					◆	■	ז				◊	
אף משימות המת.	בית הלל:					◆	■	ז				◊	
לטהר את הפתחים מכאן ולהבא.	ואתמר עלה, אמר רבי הושעיא:							ז				◊	
מכאן ולהבא - אין, למפרע - לא								ז					
אפוך												!	◊
אין ברירה	רבי הושעיא:					◆	■	!				◊	
יש ברירה.	רבי יוחנן:					◆	■	!				◊	
ומי אית ליה לרבי יוחנן ברירה?								ז					
האחין שחלקו - לקוחות הן, ומחזירין זה לזה ביובל.	והאמר רב אסי אמר רבי יוחנן:							ז				◊	
וכי תימא כי לית ליה לרבי יוחנן ברירה - בדאורייתא, אבל בדרבנן - אית ליה.								!				◊	
ובדרבנן מי אית ליה?								ז					
אין אדם מתנה על שני דברים כאחד, אלא אם בא חכם למזרה - עירובו למזרה, למערב - עירובו למערב. ואילו לכאן ולכאן - לא.	והתני איו: רבי יהודה:							ז				◊	
מאי שנא לכאן ולכאן דלא - דאין ברירה, מזרה ומערב נמי - אין ברירה	והוינן בה:	ז	ז										
וכבר בא חכם.	ואמר רבי יוחנן:	!	ז									◊	
אלמא: לית ליה לרבי יוחנן ברירה								ז					
אלא, לעולם לא תיפוך. וכי לית ליה לרבי הושעיא ברירה - בדאורייתא, אבל בדרבנן - אית ליה.												!	◊
הלכה כרבי הושעיא.	דרש מר זוטרא:											■	◊
שור של פטם הרי הוא כרגלי כל אדם, שור של רועה - הרי הוא כרגלי אותה העיר.	שמואל:											■	◊
השואל כלי מחבירו מערב יום טוב.												■	<
פשיטא												ז	
לא צריכא שלא מסרו לו אלא ביום טוב. מהו דתימא: לאו ברשותיה אוקמיה, קא משמע לן.												!	◊
מסייע ליה לרבי יוחנן												■	
השואל כלי מחבירו מערב יום טוב, אף על פי שלא נתנו לו אלא ביום טוב - הרי הוא כרגלי השואל.	דאמר רבי יוחנן:											■	◊
ביום טוב כרגלי המשאיל.												■	<
פשיטא												ז	
לא צריכא דרגיל ושאל מיניה, מהו דתימא: ברשותיה קא מוקים ליה, קא משמע לן מימר אמר דלמא משכח איניש אחרינא, ואזיל ושאל מיניה.												!	◊

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה- O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה- !</p>
---	---

ביצה-משילין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ל
וכן האשה ששאלה מחברתה.													לח.
יהא רעוא דאימא מלתא דתתקבל.	כי סליק רבי אבא אמר:												לח.
אמאי? ולבטיל מים ומלא לגבי עיסה	כי סליק אשכחיה לרבי יוחנן ורבי חנינא בר פפי ורבי זירא, ואמרי לה רבי אבהו ורבי שמעון בן פזי ורבי יצחק נפחא, ויתבי וקאמרי:												לח.
הרי שנתערב לו קב של חטין בעשרה קבין חטין של חברו, יאכל הלה וחדי?	אמר להו רבי אבא:												לח:
אחיכו עליה.	[רבנן]												לח:
גולתיכו שקלי?	אמר להו: [רבי אבא]												לח:
הדור אחיכו עליה.	[רבנן]												לח:
שפיר עבוד דאחיכו עליה. מאי שנא חטין בשעורים דלא קאמר להו - דהוה ליה מין בשאינו מינו, ומין בשאינו מינו בטיל. חטין בחטין נמי, נהי דלרבי יהודה לא בטיל - לרבנן מבטל בטיל.	רב אושעיא:												לח:
משה שפיר קאמרת? ולא שמיע להו הא דאמר רבי חייא קטוספאה משמיה דרב:	אמר ליה רב ספרא:												לח:
הבורר צורות מגרנו של חברו - חייב לשלם לו דמי חטים.	[רבי חייא קטוספאה משמיה דרב]												לח:
אלמא: כילא חסריה, הכא נמי כילא חסריה.													לח:
ולא שני ליה למר בין ממון שיש לו תובעין לממון שאין לו תובעין?	אמר ליה אביי:												לח:
ולייטעמיך	אמר ליה: [רב ספרא]												לח:
נבלה בטלה בשחוטה - לפי שאי אפשר לשחוטה שתעשה נבלה, שחוטה אינה בטלה בנבלה - לפי שאפשר לנבלה שתעשה שחוטה.	הא דאמר רב חסדא:												לח:
הכי נמי, דכי אית לה בעלים לא בטלה?													לח:
וכי תימא הכי נמי													לח:
חפצי הפקר קונין שביתה, אף על פי שאין להם בעלים - דומין כמי שיש להם בעלים.	והא תניא, אמר רבי יוחנן בן נורי:												לח:
מי קא מדמית איסורא לממונא? איסורא - בטיל, ממונא - לא בטיל.	אמר ליה: [אביי]												לח:
וטעמא מאי?													לח:
גזרה שמא תעשה עיסה בשותפות	אביי:												לח:
תבלין לטעמא עבידי, וטעמא לא בטיל.	רבא:												לח:
משום דהוי ליה דבר שיש לו מתירין, וכל דבר שיש לו מתירין - אפילו באלף לא בטיל.	רב אשי:												לט.
רבי יהודה פוטר במים.													לט <
מים - אין, מלח - לא.													לט
מים ומלח בטלין בין בעיסה בין בקדרה	והא תניא, רבי יהודה:												לט
לא קשיא - הא - במלח סדומית, הא - במלח אסתרוננית.													לט
מים ומלח בטלין בעיסה ואין בטלין בקדרה, מפני רוטבה	והתניא, רבי יהודה:												לט
לא קשיא - הא - בעבה, הא - ברכה.													לט
הגחלת כרגלי הבעלים, ושלהבת בכל מקום.													לט
גחלת של הקדש - מועלין בה, ושלהבת - לא נהנין ולא מועלין.													לט

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

ביצה-משילין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ל
המוציא גחלת לרשות הרבים - חייב, ושלחבת - פטור.													לט.
חמשה דברים נאמרו בגחלת:	תנו רבנן:												לט.
הגחלת כרגלי הבעלים, ושלחבת בכל מקום.													לט.
גחלת של הקדש - מועלין בה, ושלחבת - לא נהנין ולא מועלין.													לט.
גחלת של עבודה זרה - אסורה, ושלחבת - מותרת.													לט.
המוציא גחלת לרשות הרבים - חייב, ושלחבת - פטור.													לט.
המודר הנאה מחבירו - אסור בגחלתו ומותר בשלהבתו.													לט.
מאי שנא שלחבת עבודה זרה דשריא, ומאי שנא דהקדש דאסירא?													לט.
עבודה זרה דמאיסה ובדילי אינשי מינה - לא גזרו ביה רבנן, הקדש דלא מאיס ולא בדילי אינשי מינה - גזרו ביה רבנן.													לט.
המוציא גחלת לרשות הרבים חייב ושלחבת פטור.													לט.
המוציא שלחבת כל שהוא חייב	והא תניא:												לט.
כגון שהוציאו בקיסם.	רב ששת:												לט.
ותיפוק ליה משום קיסם													לט.
בדלית ליה שיעורא.													לט.
המוציא עצים - כדי לבשל ביצה קלה.	דתנן:												לט.
כגון דשייפיה מנא משחא ואתלי ביה נורא.	אביי:												לט.
ותיפוק ליה משום מנא													לט.
בחספא.													לט.
ותיפוק ליה משום חספא													לט.
בדלית ליה שיעורא.													לט.
חרס כדי ליתן בין פצים לחבירו, דברי רבי יהודה.	דתנן: [רבי יהודה]												לט.
המוציא שלחבת פטור	אלא הא דתנן:												לט.
היכי משכחת לה?													לט.
כגון דאדייה אדויי לרשות הרבים.													לט.
בור של יחיד - כרגלי היחיד													לט.
ושל אנשי אותה העיר - כרגלי אנשי אותה העיר													לט.
ושל עולי בבל - כרגלי הממלא.													לט.
בור של יחיד כרגלי היחיד	רמי ליה רבא לרב נחמן: [תנן]												לט.
נהרות המושכין ומעינות הנובעין - הרי הן כרגלי כל אדם	ורמינהו:												לט.
הכא במאי עסקינן - במכונסין.	רבה:												לט.
במכונסין.	ואתמר נמי, אמר רבי חייא בר אבין אמר שמואל:												לט.
ושל עולי בבל כרגלי הממלא.													לט.
מילא ונתן לחבירו. רב נחמן אמר: כרגלי מי שנתמלאו לו	אתמר: [רב נחמן]												לט.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

ביצה-משילין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
כרגלי הממלא.	רב ששת:											◊
במאי קא מיפלגי?												^
בירא דהפקירא הוא	מר סבר: [רב ששת]											◊
בירא דשותפי הוא.	ומר סבר: [רב נחמן]											◊
הריני עליך חרם - המודר אסור, הרי אתה עלי חרם - הנודר אסור. הריני עליך ואתה עלי - שניהם אסורים זה בזה, ומותרין בשל עולי בבל, ואסורין בשל אותה העיר.	איתיביה רבא לרב נחמן:											◊
ואלו הן דברים של עולי בבל: הר הבית, הלשכות והעזרות, ובור של אמצע הדרך.												◊
ואלו הן של אותה העיר: הרחוב, ובית הכנסת, ובית המרחץ.												◊
ואי אמרת בירא דשותפי הוא - אמאי מותר?												◊
השותפין שנדרו הנאה זה מזה - אסורים ליכנס לחצר	והתנן:											◊
לרחוץ בבור הכי נמי, והכא במאי עסקינן - למלאות, מר מדידה קא ממלא, ומר מדידה קא ממלא.												◊
וסבר רב נחמן יש ברירה?												◊
האחין השותפין, כשחייבין בקלבון - פטורים ממעשר בהמה, וכשחייבין במעשר בהמה - פטורין מן הקלבון	והתנן:											◊
לא שנו אלא שחלקו גדים כנגד טלאים, וטלאים כנגד גדים, אבל חלקו גדים כנגד גדים וטלאים כנגד טלאים - אומר: זהו חלקו המגיעו משעה ראשונה לכך.	ואמר רב ענן:											◊
אפילו חלקו גדים כנגד גדים וטלאים כנגד טלאים אין אומר זה חלקו המגיעו משעה ראשונה לכך.	ורב נחמן אמר:											◊
אלא, דכולי עלמא בירא דהפקרא היא	[כולי עלמא]											◊
אלא הכא במגביה מציאה לחבירו קא מיפלגי:												◊
קנה	מר סבר: [רב ששת]											◊
לא קנה.	ומר סבר: [רב נחמן]											◊
מי שהיו פירותיו בעיר אחרת, וערבו בני אותה העיר לבוא אצלו לא יבאו לומפירותיו, ואם ערב הוא - פירותיו כמוהו.												◊
מי שזמן אצלו אורחים - לא יוליכו בידם מנות, אלא אם כן זכה להם מנותיהם מערב יום טוב.												◊
המפקיד פירות אצל חבירו, רב אמר: כרגלי מי שהפקידו לו	איתמר: [רב]											◊
כרגלי המפקיד.	שמואל:											◊
לימא רב ושמואל דאזדו לטעמייהו												◊
אם הכניס ברשות - בעל החצר חייב	דתנן: [חכמים]											◊
לעולם אינו חייב עד שיקבל עליו בעל הבית לשמור	רבי:											◊
הלכה כדברי חכמים	רב הונא אמר רב:											◊
הלכה כרבי.	שמואל:											◊
לימא רב דאמר כרבנן, ושמואל דאמר כרבי												◊
אנא דאמרי - אפילו לרבי. עד כאן לא קאמר רבי התם - אלא דבסתמא לא קביל עליה נטירותא, אבל הכא - הא קביל עליה נטירותא.	אמר לך רב:											◊
אנא דאמרי אפילו לרבנן: עד כאן לא קאמרי רבנן התם - אלא דניחא ליה לאיניש דניקום תוריה ברשותיה דבעל חצר, דאי מזיק ליה לא מיחייב. אבל הכא - מי ניחא ליה לאיניש דליקום פיריה ברשותיה דחבריה?	ושמואל אמר:											◊
ואם ערב הוא - פירותיו כמוהו.	תנן:											◊

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

ביצה-משילין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ואי אמרת כרגלי מי שהפקידו אצלו - כי ערב הוא מאי הוי?												
כגון שיחד לו קרן זוית.	רב הונא, אמרי בי רב:											
מי שזמן אצלו אורחים - לא יוליכו בידם מנות, אלא אם כן זכה להם מנותיהם מערב יום טוב.	תא שמע:											
ואי אמרת כרגלי מי שהפקידו אצלו - כי זכה להם על ידי אחר מאי הוי?												
הכי נמי, כיון שזכה להם על ידי אחר - כמי שיחד לו קרן זוית דמי.												
ואיבעית אימא: זכה שאני.												
רב חנא בר חנילאי תלא בשרא בעברא דדשא. אתא לקמיה דרב הונא												
אי את תלית - זיל שקיל, ואי אינהו תלו לך - לא תשקול.	רב הונא:											
ואי איהו תלא מי שקיל? והא רב הונא תלמיד דרב הוה												
כרגלי מי שהפקידו אצלו	ואמר רב:											
שאני עברא דדשא, דכמי שיחד לו קרן זוית דמי.												
ואי אינהו תלו ליה לא שקיל?	רב הלל לרב אשי:											
שור של פטם הרי הוא כרגלי כל אדם	והאמר שמואל:											
ואי אינהו תלו ליה לא שקיל?	רבינא לרב אשי:											
הלכה כרבי דוסא	והאמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:											
ואי אינהו תלו ליה לא שקיל?	רב אשי לרב כהנא:											
הבהמה והכלים כרגלי הבעלים	והתנן:											
אלא, שאני רב חנא בר חנילאי דגברא רבה הוא וטריד בשמעתי, והכי קאמר ליה: אי את תלית - אית לך סימנא בגוויה ולא מסחת דעתך מניה - זיל שקיל, ואי אינהו תלו לך - מסחת דעתך, ולא תשקול.												
אין משקין ושוחטין את המדבריות, אבל משקין ושוחטין את הבייתות.												
אלו הן בייתות - הלנות בעיר, מדבריות - הלנות באפר.												
למה לי למימר משקין ושוחטין?												
מילתא אנב אורחיה קא משמע לן, דלשקי אינש בהמתו והדר לשחוט, משום סרכא דמשכא.												
אלו הן מדבריות ואלו הן בייתות? מדבריות - כל שיוצאות בפסח, ורועות באפר, ונכנסות ברביעה ראשונה. ואלו הן בייתות - כל שיוצאות ורועות חוץ לתחום, ובאות ולנות בתוך התחום.	תנו רבנן: [ת"ק]											
אלו ואלו בייתות הן, אלא אלו הן מדבריות: כל שיוצאות ורועות באפר, ואין נכנסות לישוב לא בימות החמה ולא בימות הגשמים.	רבי:											
ומי אית ליה לרבי מוקצה?												
פצעילי תמרה לרבי שמעון מהו?	והא בעא מיניה רבי שמעון בר רבי מרבי:											
אין מוקצה לרבי שמעון אלא גרוגרות וצמוקין בלבד.	אמר לו: [רבי]											
איבעית אימא: הני נמי כגרוגרות וצמוקין דמי.												
ואיבעית אימא: לדבריו דרבי שמעון קאמר, וליה לא סבירא ליה.												
ואיבעית אימא: לדבריהם דרבנן קאמר להו: לדידי - אין מוקצה, אלא לדידכו - אודו לי מיהת היכא דיוצאות ורועות בפסח ונכנסות ברביעה ראשונה דבייתות הן.	[רבי]											
לא.	ואמרו ליה רבנן:											

OHR SOMAYACH שומח
TANENBAUM COLLEGE
www.ohr.edu

Talmud Navigator

א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ

<p style="text-align: center;"> disputants-תולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O </p>	<p style="text-align: center;"> statement-מימרא ■ challenge-קושיא-? question-שאלה-^ answer-תירוץ-! proof-ראיה-■ </p>
<p>ביצה-משילין</p>	<p>מאן דאמר</p>
<p>מימרא</p>	
<p>הדרן עלך משילין פירות וסליקא מסכת ביצה</p>	